

Wyprostuj się, zepnij pośladki i do przodu! Anka niemal słyszy w myślach to zdanie, a potem bierze głęboki wdech i po raz pierwszy wchodzi do liceum. *Byle tylko niczego nie spieprzyć. Nie dać plamy.*

Kąciki jej ust unoszą się lekko, kiedy przed schodami mija ją dwóch starszych chłopaków, a jeden z nich mówi:

– O! Nowa.

– Cześć – odpowiada mu, starając się by zabrzmiało to maksymalnie luźno, ale czuje, że głos jej drży.

Ogarnij się do diabła! Pewność siebie, już!

– Skąd wzięłaś ten sweterek? – rechocze nagle drugi – Od babci?

– Wał się – odparowuje, ale jej pewność siebie od razu zalicza dno.

Chłopcy się śmieją i nie zwracając już na nią uwagi, idą dalej. Anka potrząsa głową jakby chciała jak najszybciej wyrzucić z pamięci ten tekst o sweterku. Zerka nawet w dół i poprawia go lekko po bokach, wmawiając sobie, że jest spoko i że mogą jej naskoczyć.

Przechodzi długim korytarzem i staje przed schodami. Według planu, pierwsze lekcje mają być na piętrze, więc jeszcze raz spina w sobie całą moc, prostuje się i wchodzi. *Wdech, wydech, dajesz!*

Pod salą z numerem pięć jest już tłum uczniów jej nowej klasy. Anka jeszcze z poziomu schodów ocenia ich modne ciuchy, trzymane w rękach pro telefony (jabłko musi być, a jakże) i włosy, które wyglądają, jakby wszyscy dopiero co wyszli od fryzjera. Docierają do niej luzackie śmiechy stojących przy ścianie chłopaków. Brzmia tak, jakby sygnalizowały, że oni wprawdzie tutaj są, jasne, ale i tak mają to wszystko w dupie. Prawie słyszy jak mówią „*jebać szkołę*”, choć doskonale wie, że to liceum, więc raczej nie przyszli tu ci, którzy jebią szkołę. Przesuwa wzrokiem po kolejnych osobach i podświadomie szuka kogoś, kto nie wygląda jakby spał na forsie.

– Przesuń się trochę – rzuca ktoś stojący za jej plecami, więc Anka szybko się odwraca i orientuje, że zasłania sobą połowę schodów.

– O sorry – mówi i wchodzi wyżej, nie wiedząc do której ekipy stojących pod salą uczniów powinna podejść.

– Weź się zdecyduj no! – woła ktoś z tyłu.

Tym razem zablokowała przejście na kolejne piętro. *Szlag*. Odsuwa się szybko i zła na siebie staje przy dwóch dziewczynach, które wyglądają na zagubione. *Cholera, tylko nie to, tylko nie to*, myśli. *Nie do klasowych sierot, bo już tak zostanę*. Zanim dziewczyny zdążą jej powiedzieć cześć, odwraca się i łąduje przy innej grupce.

Jej wzrok pada na wianuszek dziewczyn, które kogoś otaczają. Dyskretnie wyciąga szyję i zauważa piękną, głośno śmiejącą się dziewczynę. Zamiera, a w jej podbrzuszu pyka coś nieznanego, czego nie umie nazwać. Rozbawiona dziewczyna o ciemnych, kręconych włosach śmieje się tak mocno że widać jej wszystkie białe zęby. Równiutkie. Anka patrzy jak to zjawisko unosi rękę i odrzuca do tyłu długie włosy. Zauważa, że ma bardzo ładne palce, a kosmyki jej włosów zdają się je muskać jak aksamit. Szybko karci się w myślach.

O Boże, Anka. Co ty pieprzysz?

Coś ściska ją w środku. Nie może oderwać oczu od twarzy, na którą właśnie padają promienie słońca, oświetlając ją, jakby dziewczyna była aniołem.

Co jest? Stop, cofnij!

Usta pomalowane pastelową szminką wydają jej się diabelsko czerwone, chociaż wcale takie nie są. Wydają się delikatne, miękkie. Wysokie czoło, ciemne brwi, śliczna skóra na policzkach.

Ej! Ogarnij się!

Anka przełyka ślinę i rozpaczliwie próbuje nie zrobić się czerwona. Nie rozumie, co się z nią dzieje. Coś ją pcha, więc przysuwa się bliżej i zerkając zza pleców otaczającego dziewczynę wianuszka świeżo upieczonych licealistek, podziwia jej figurę i modne ciuchy. Łapie się na tym, że jej wzroku nie ściąga czarna, skórzana ramoneska, a ukryte za nią piersi dziewczyny.

– Weź się nie pchaj! – fuka do niej ktoś z przodu.

– Sorry – bełkocze Anka.

Zwracając jej uwagę odwraca się i mierzy ją krytycznie.

– Co ty kurwa? – pyta rozzłoszczona. – Zgubiłaś coś na moich plecach?

Cała grupka zaczyna się śmiać, a dziewczyna w czarnej ramonesce patrzy na Ankę z politowaniem.

– Widzicie ten sweterek? – odzywa się donośnie. – Idę o zakład, że to będzie nasz klasowy kujon!

Do rechotu dołączają stojący pod ścianą chłopcy. Ankę coś paraliżuje i momentalnie czuje, jak krew odpływa jej z nóg i leci prosto do góry. Zaraz zrobi się czerwona.

O nie, tylko nie to!

– Jak chciałaś wleźć pierwsza do klasy to było powiedzieć – rzuca złośliwie ktoś z boku.

– Przejdźcie zróbcie! – dowala ktoś inny. – Zasłaniacie jej drzwi!

Anka dopiero teraz widzi, że dokładnie za miejscem, w którym ustawiła się grupka otaczająca ciemnowłosą w ramonesce znajdują się drzwi wejściowe do klasy. Rejestruje na nich tabliczkę z numerem pięć.

– Bardzo śmieszne – wypala, siłąc się na obojętną minę.

– Ocho, trafiłyście! – odzywa się jeden z chłopaków. – Jaka czerwona się zrobiła!

Śmiech przecina korytarz i teraz już wszyscy na nią patrzą. Wianuszek dziewczyn rozstępuje się, tworząc szpaler z wolnym miejscem w środku.

– Śmiało, śmiało! – zachęcają ją ruchami rąk. – Idź do klasy.

Anka nie rusza się z miejsca nawet o krok.

– Bardzo śmieszne, dowcip roku – rzuca, z trudem wzruszając ramionami.

– No jesteście tacy zabawni, że zaraz umrę ze śmiechu.

– To miała być riposta? – pyta dziewczyna stojąca obok tej w ramonesce.

– Jeszcze musisz nad nią popracować, słabiuuutka!

– Spadaj.

– Sama spadaj.

– I to niby miała być lepsza riposta? – wypala Anka.

Nagle wszyscy stojący na korytarzu milkną, a do utworzonego przez dziewczyny szpaleru śmiałym krokiem wchodzi nauczycielka. Pani pod pięćdziesiątkę w spódnicy za kolano i z włosami upiętymi w kok.

– Witam państwa! – mówi ciepło. – Takiego wejścia na zajęcia jeszcze nikt mi nie przygotował, dziękuję. – dodaje i widać, że jest pod wrażeniem.

Uczniowie uśmiechają się do niej, a jakiś chłopak rzuca, że dla pani profesor wszystko.

Kobieta zadowolona z nadspodziewanie miłego początku dnia otwiera szeroko drzwi oznaczone numerem pięć i wpuszcza uczniów do środka.

– Zapraszam serdecznie! – mówi.

Anka czeka, aż wszyscy wejdą, jakby chciała nie wiem komu uwodnić, że wcale nie spieszyła się na lekcję. Kiedy wreszcie wchodzi do klasy, wolne zostają tylko miejsca w pierwszych ławkach. Krzywi się lekko, ale siada. Oddycha z ulgą, ciesząc się, że sytuacja sprzed chwili jest już za nią i łudzi się, że może jednak nie narobiła sobie siary.

Kiedy nauczycielka sprawdza obecność i dochodzi na liście do jej nazwiska, Anka wzorem innych uczniów podnosi rękę do góry i się pokazuje.

– Tu jestem – mówi, patrząc na trzymającą dziennik kobietę.

Z tyłu klasy pada krótki śmiech i zdanie.

– Kto obstawiał, że to lizus? Pierwsza ławka!

Anka odwraca się i ze złością patrzy na chłopaka, który się z niej nabija. Tuż obok niego siedzi dziewczyna o ciemnych, kręconych włosach. Ich spojrzenia spotykają się na jeden krótki moment, a Anka ma wrażenie, że tamta się do niej uśmiecha. Tak normalnie, fajnie. Przez kilka sekund nie może oderwać od niej wzroku, jakby ta miała w oczach coś hipnotyzującego.

Cholera, myśli.

Nauczycielka dalej sprawdza obecność, ale Anka już wbija wzrok w ławkę. Podnosi go dopiero wtedy, gdy kobieta wyczytuje ostatnią osobę na liście.

– Monika Zawierchowska.

– Jestem! – odpowiada ciemnowłosa.

Anka słysząc jej głos, ogląda się przez ramię.

A więc tak masz na imię. Monika. Monia, Moni.

Jest prawie pewna, że ta znowu się do niej uśmiecha.